

I tromesečje

3. januar 2015.

1. SOLOMUN – MOLITVA ZA MUDROST

Koju biste stvar tražili od Boga ako biste znali da vas ne bi odbio? Solomun je imao takav izbor. Nakon što je David umro postao je car nad Izrailjem i dok je bio u mestu zvanom Gavaon, Gospod mu se javio u snu tokom noći i rekao:

»Išti šta hoćeš da ti dam.« (1. Carevima 3,5)

Ovo je bolje nego bilo koji duh iz boce koji ispunjava želje - to je Bog koji je stvorio nebo i Zemlju rekavši da je mogao da ima bilo kakav zahtev, ne uslovljavajući ga.

Solomunov odgovor ulazi u »velike molitve Biblije«. Evo za šta se molio:

»Daj dakle sluzi svojemu srce razumno, da može suditi narodu Tvojemu i raspoznavati dobro i zlo. Jer ko može suditi narodu Tvojemu tako velikom?« (1. Carevima 3,9)

Solomun je tražio mudrost da bude dobar car. Biblija kaže: »I bi milo Gospodu što Solomun to zaiska.« (Stih 10) Sada pogledajmo ovo malo dublje stavljajući sebe u Solomunove i Božje cipele. Stavimo se najpre na Solomunovo mesto. Imamo neke tragove u Solomunovom srcu pre nego što je uputio svoju molbu Bogu, otkrivajući nam tri stvari o kojima je razmišljao.

Upoređenje sa Davidom

On se uporedio sa svojim ocem Davidom. Pod Davidom, carstvo je čvrsto uspostavljeno i svi izrailjski neprijatelji bili su potčinjeni. Bog je nazvao Davida čovekom po svom srcu. Ovo je sigurno bilo teško Solomunu, jer se obratio Bogu: »Ti si učinio veliku milost sluzi svojemu Davidu ocu mojemu, kao što je hodio pred Tobom verno i pravedno i s' pravim srcem prema Tebi; I sačuvao si mu ovu veliku milost, te mu dao sina da sedi na prestolu njegovu, kao što se vidi danas.« (Stih 6)

Drugim rečima, Solomun se pita da li to Bog i dalje pokazuje dobrotu prema njegovom ocu Davidu, tako što je postavio njegovog sina na presto. On se oseća kao da je u Davidovoj senci.

Upoređenje sa detetom

Solomun dalje govori Bogu kako vidi sebe. On kaže: »Gospode Bože moj, Ti si postavio slugu svojega carem na mesto Davida oca mojega, a ja sam mlad, niti znam polaziti niti dolaziti.« (Stih 7) Kada je došao na presto, Solomun je bio zrela odrasla osoba, ali nije se tako osećao; smatrao je da nije dorastao poslu. Njegova izjava je skromno priznanje ličnog neiskustva i sumnje u svoju zrelosti da vlada carstvom.

Upoređenje sa ljudima

Na kraju Solomun razmišlja nad kime će vladati i oseća se duboko nepodobnim i zastrašenim. On kaže: »I Tvoj je sluga među narodom Tvojim, koji si izabrao, narodom velikim, koji se ne može izbrojati ni proračunati od množine.« (stih 8) On ovim kaže: »Ovo je Božiji izabrani narod, ko sam ja da budem car nad NJIMA?«

Kada je Solomun otišao na počinak te večeri u Gavaonu, sve ove stvari teško su pritiskale njegov um, od trenutka kada je seo na presto. A onda mu je Bog došao u snu koji je otkrivao borbu u srcu ovog novog cara. Često se događa da sanjamo ono što nas duboko pritiska, ali u ovom slučaju Bog je taj koji je pokrenulo ovaj san.

Šta biste vi tražili?

Sada možete izuti Božje cipele i vratiti se u svoje. Na početku vam je postavljeno pitanje šta biste tražili od Boga kada biste sigurno znali da vas ne bi odbio. Da li ste razmišljali o tome? Da li mislite da bi vaša želja bila zapisana među velikim molitvama u Bibliji? Nemojte se pretvarati pred Bogom i reći nešto što mislite da zvuči dobro ili izuzetno duhovno, niti mislite da nemate ništa dovoljno značajno što biste tražili, jer niste car. Ovo je pitanje srca. Šta je zaista u vašem srcu? Solomunova molitva je bila velika, jer je njegovo srce bilo čisto kada se molio. Poslušajte Božje obećanje za one koje imaju takvo srce.

»Jer ovako govori Visoki i Uzvišeni, koji živi u večnosti, kojemu je ime Sveti: Na visini i u Svetinji stanujem i s onim ko je skrušena srca i smerna duha oživljujući duh smernih i oživljujući srce skrušenih.« (Isaija 57,15)

Iako vaše molitve ne mogu biti uvrštene u Bibliju, one mogu biti velike u Božijim očima. Možete da budete iznenađeni da vam na kraju Bog da ono što ste tražili – a možda čak i sve ono što niste tražili, kao Solomunu!

Neka naše današnje molitve budu iskrene, iz dubine srca. Tražimo ono što će i nama i drugima doneti najveće dobro, a Boga uzvisiti na mesto koje Mu i pripada.

10. januar 2015.

2. RAZLOG ZA OPTIMIZAM

»Srce veselo pomaže kao lijek, a duh žalostan suši kosti.«

Priče 17,22

Biblija nije udžbenik iz psihologije, ali nudi najmunudrije savete da bismo doživeli sreću ovde i sada. U Pričama Solomunovim 17,22, na primer, čitamo da »srce veselo pomaže kao lijek, a duh žalostan suši kosti«.

Ta jednostavna tvrdnja nedavno je iskorišćena prilikom obimnih istraživanja na medicinskom fakultetu, koje je preduzeo poznati

specijalista za srčana oboljenja. U medicinskom časopisu izneta su istraživanja spomenutog kardiologa, a članak je objavljen pod naslovom: »Optimizam može da znači život za srčane bolesnike, a pesimizam njihovu smrt.« Članak počinje ovim rečima: »Zdrav pogled na život pomaže ozdravljenju oblesnog srca.«

Drugi kardiolog, koji je proučavao učinak depresije, straha i gneva kod pacijenata obolelih od srčanih bolesti, priznaje: »Ne znamo kako da kod tih pacijenata promenimo negativna osećanja.«

Međutim, vera u Boga može da dovede do korenitih promena. Oni koji gledaju iznad sadašnjih tegoba i pouzdaju se u Božju dobrotu, uvek mogu biti radosni i srećni, uprkos bolesti.

Značajno je da je naš Spasitelj u nekoliko navrata rekao: »Ne boj se« (Matej 9,2) Znamo da je život pun tegoba. Isus nas hrabri ovim rečima: Ne boj te se, jer Ja nadvladah svijet.« (Jovan 16,33)

Svu svoju teskobu, brigu i terete i danas možemo staviti pred Božji presto milosti i onde ih ostaviti. Bog je i danas Onaj isti i spreman je da preuzme naše terete. Neka ovo bogoslužjenje ukaže čast i slavu Bogu, a On će nam po svom obećanju dati mir i radost u Hristu.

17. januar 2014.

3. DRŽITE MOJE ZAPOVESTI

»Sine moj ne zaboravljaj nauke moje, i zapovijesti moje neka hrane srce tvoje. Jer će ti donijeti dug život, dobre godine i mir. Milost i istina neka te ne ostavlja; priveži ih sebi na grlo, upiši ih na ploči srca svojega. Te ćeš naći milost i dobru misao pred Bogom i pred ljudima.«

(Priče Solomunove 3,1-4)

Iako je ova poslovice opomena od strane oca svom sinu - i tako nosi veliku težinu i autoritet, ona najjasnije pokazuje opomenu koju Bog upućuje svom detetu da drži Njegove zapovesti. Uglavnom, kada razmišljamo o ovome, u iskušenju smo da mislimo samo na Deset zapovesti i kažemo: »Dobro, niko ne može da ih drži savršeno« ili »Jedini koji je mogao da ih zaista drži je bio Isus Hristos.« U nekom smislu, to je istina, ali opomena koja

se nalazi u Solomunovim pričama više se odnosi na pravednost Očevih zapovesti. Reči iz ovog stiha nas najpre upućuju da osmotrimo autoritet Očevih zapovesti, koje ima potpuno pravo da nam uputi kao svojoj deci Drugo, treba da uvidimo da su Očeve zapovesti korisne za nas, ali samo onda kada ih držimo. Ako ih ne držimo, one i dalje nose težinu svog autoriteta, ali onda postaju reči koje osuđuju naše neverovanje i neposlušnost. Mnogo je bolje dopustiti im da budu korisne u našem životu.

Otac nas opominje da »ne zaboravimo« ali »neka vaša srca drže Moje zapovesti.« Mi znamo šta znači držati nešto. U svom najbukvalnijem smislu, držati nešto, znači staviti tu stvar sa mnogo pažnje na neko bezbedno mesto, da bi ostale u što boljem stanju. Danas, neki ljudi imaju antikvitete koji se nalaze u njihovoj porodici u toku mnogih generacija. Takvi antikviteti se često procenjuju na desetine ili stotine hiljada dolara.

Kada držimo Božje zapovesti, dobrobit od njih nemamo samo mi, već se dobrobit širi i na našu decu i unuke. One takođe utiču na dobrobit zajednice u kojoj živimo. Držanje Božijih zapovesti deluje povratno sa ogromnom korišću i blagoslovima. One produžavaju dane tvog života, daju ti mir »Jer će ti Gospod biti Uzdanica i čuvaće ti nogu da se ne uhvati.« (Priče Solomunove 3,26)

Danas je dobar dan da dozvolimo Bogu da u nas ponovo utisne ljubav prema Njemu i Njegovim zapovestima.

24. januar 2015.

4. BOŽJE OBEZBEĐIVANJE MUDROSTI

»Jer Gospod daje mudrost, iz Njegovih usta dolazi znanje i razum. Čuva pravima što doista jeste, štiti je onima što hode u bezazlenosti. Da bi se držali staza pravih, a On čuva put svetaca svojih.«

(Priče Solomunove 2,6-8)

Kada posmatramo prekrasne stvari koje nam Bog daje, to čini da nam srca budu radosna. On nam daje naše postojanje ovde na zemlji, i poznaje okolnosti u kojima se nalazimo na svom životnom putu. On delotvorno poziva one koji su Njegovi iz stanja

duhovnog mrtvila, da ožive za duhovne blagoslove. On priprema naša srca. Pisac ovih stihova kaže: »Čuva pravima što doista jeste.« On je Izvor sve mudrosti, i daje je velikodušno svima koji je traže. Ne samo da je daje, već je On i Izvor naše želje da tražimo Njegovu mudrost. Ako ste gladni i žedni pravednosti, to je Božja milost koja je u vama izazvala tu glad – to osećanje potrebe da budete nahranjeni znanjem o Njegovoj pravednosti – da vaša duša bude ispunjena. On stvara potrebu i ono čime će se ona zadovoljiti. Isus je rekao: »Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi.« (Matej 5,6) Prirodna analogija gladi i žeđi otkriva Božju prirodu i mudrost kojom zadovoljava potrebe Svojih svetih. Ako niste gladni, hrana vam ništa ne znači, ako niste žedni, voda vam neće biti potrebna. Solomun ne govori o povremenoj gladi i žeđi, ovi stihovi govore o dubokoj potrebi, koja treba da bude zadovoljena. Da li ste ikada zaista bili gladni, da se loše i slabo osećate? Tada ćete sve svoje misli usmeriti pokušavajući da pronađete nešto što će utoliti vašu glad. Zar ne? To je način na koji je Bog osmislio da obezbedi duhovnu mudrost za svoj narod. Prava glad biće zadovoljena, jer će On obezbediti ono što nam je potrebno.

»Iz njegovih usta dolazi znanje i razum, kaže Solomun. Božiji dar nije na nekom udaljenom mestu, teško dostupnom. Njegov dar mudrosti i razumevanja nije nikada bio bliži onima koji zaista traže. U tome je Božja mudrost, neokrnjena ljudskim uređajima ili razaranjem i usko je povezana sa pravednošću. Njegova reč je riznica dobara namenjenih Njegovim svetima, onima koji su posvećeni ili odvojeni za svetu službu. Mnogi ljudi danas pretražuju Božju reč da bi našli neku skrivenu poruku, ili da bi se dočepali formule koja će im doneti bogatstvo, zdravlje i uspeh. Oni to mogu da nađu, ali te stvari nisu bogatstvo Njegovog dara. Bog daje mir i odmor u svojoj reči za one koji su umorni. On daje ohrabrenje razočaranima i obeshrabrenima. On daje putokaz za izgubljeno dete koje luta i daje novu šansu svojoj deci koja su utučena jer su još jednom skrenula sa puta prve ljubavi prema Njemu. On je sklonište za umorne i »Štit je onima što hode u bezazlenosti«. Zaista, »On čuva put svetaca Svojih, da bi se držali staza pravih.«

Danas je dobar dan da još jednom primimo dar sa izvora Božje mudrosti i znanja.

31. januar 2015.

5. KAKAV UKUS IMAJU TVOJE REČI?

*»Ljubazne su riječi sate meda, slast duši i zdravlje kostima.«
(Priče Solomunove 16,24)*

Reči su snažne. Ako se osvrnemo i pogledamo na prošlost, uvidećemo da su mnogi značajni događaji usko povezani sa rečima.

Sila reči ne može biti prenaglašena, tako da je ovaj stih iz Priča Solomunovih veoma značajan za nas. U njemu Solomun izjavljuje da su blage i prijatne reči dobre, kako za telo tako i za dušu. On jednostavno izjavljuje da sila prijatne reči može da ohrabri i uzdigne nekog, zapravo da reči imaju mogućnost da snažno utiču ne nekog.

Sada treba da napravimo pauzu da zastanemo i razmislimo. Jer znamo da je istina i da neprijatne reči mogu da obeshrabre nekoga i povrede ga. To znači da nam je Bog poverio veoma moćan instrument – naš glas.

Svojim glasom i rečima koje izgovarate, izgrađujete poverenje, samopoštovanje, jasnu sliku o tome ko je Bog i koji je Njegov plan za nečiji život, kao i da blagoslovite nečiju dušu i telo. Tim istim glasom možete obeshrabriti nekog i ukaljati njegovu sliku o Bogu i o sebi kao hrišćanima.

Nalazimo se suočeni sa pitanjem, koliko odgovorno smo koristili ovaj Božiji dar koji nam je poveren?

Omladino, koje reči ste izgovorili jedni drugima u školi u toku ove sedmice?

Supružnici, kako ste se obraćali jedni drugima i svojoj deci? Deco i omladino, kakve su bile vaše reči koje ste upućivali majci i ocu?

A,šta ste govorili na svom radnom mestu, ili na nekom društvenom okupljanju? Da li su vaši bližnji bili nakon razgovora sa vama ispunjeni toplinom i prijatnošću zbog reči koje ste izgovorili?

Da li vaš jezik ima ukus meda zbog lepih reči koje ste izgovarali?

Ovim stihom Bog nas podseća da su naše reči moćno sredstvo i poziva nas da činimo dobro.

Kada biste svojim rečima davali miris i ukus, kakav bi on bio? Kao med, šećer? Ili bi iskren odgovor bio kiseo kao sok od limuna i gorak kao talog od kafe?

Težimo da upotrebimo dar koji nam je Bog dao onako kako najbolje možemo, a dozvolimo Bogu da očisti izvor naših reči, naša srca, jer usta govore čega je srce puno.

7. februar 2015.

6. POSTOJI RAZUMEVANJE

»Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putevima svojim imaj Ga na umu, i On će upravljati staze tvoje.«

(Priče Solomunove 3,5-6)

Osim Boga, da li postoji neko kome potpuno verujete? Rekao sam, pored Gospoda, jer smo svi svesni da treba da Mu verujemo. Ali da li postoji još neko? Da li imate prijatelja od poverenja ili nekog dragog rođaka? Ako je odgovor da, onda ste zaista blagosloveni. Blagosloveni ste što nikada niste iskusili bol koji vam nanosi neko ko je izigrao vaše poverenje, osoba koja vas je napustila i okrenula vam leđa kada vam je pomoć bila najpotrebnija. Teško je imati poverenje u druge ljude, bez obzira koliko su vam bliski. Nikada ne možemo da budemo potpuno sigurni... A šta o poverenju u sebe samog? Čuli smo da neki ljudi kažu da imaju potpuno poverenje u svoj sud, da se nikada ne kolebaju u bilo kojoj situaciji da se nađu. Da li možete da kažete tako nešto? Često dobijamo savete od drugih ljudi koji kažu »veruj u svoj sopstveni sud« ili »osloni se na svoju intuiciju«. Većina od nas ima pravi problem sa time, bez obzira da li ćemo to da priznamo ili ne. Često nismo u pravu! Barem sam ja, a možda ćete i vi to reći za sebe. Teško nam je da to priznamo. Da li ste ikada čuli za neku poznatu ličnost koja

je za vreme intervjuja, kada joj je bilo postavljeno pitanje šta bi promenila u životu, odgovorila: »Ne bih ništa promenio; ili, kada bih morao da ponavljam, uradio bih isto na isti način!« Često su njihovi životi prava zbrka, ali teško je priznati. Zaista je teško reći da smo doneli neke veoma loše odluke u životu. A šta mislite o poverenju u Gospoda? Da li Mu zaista verujemo u svakom delu našeg života, ili smo stalno zauzeti time da mu pomožemo, da nas dovede tamo gde želimo da budemo?

Današnji stih nam govori o poverenju u Boga celim srcem. To znači verovati Mu u svim stvarima bez ikakvih rezervi. Za razliku od prijatelja i porodice u koje smo imali poverenje, a izigrali su nas u prošlosti ili će nas možda ostaviti na cedilu u budućnosti, Bog nas nikada neće ostaviti. Da li vas misao da vas je Bog ostavio nekad u prošlosti muči, ili, da li vam je takva misao ikada došla na pamet? Možda možete da kažete: »...Pa nije me ostavio, možda nije čuo moju molitvu. Bio sam ostavljen sam u toj situaciji bez odgovora, a nisam znao zbog čega.« Da li može da se dogodi da smo mislili da imamo poverenja u Njega, a možda smo se oslanjali na sebe i svoje razumevanje?

Postoji samo jedno rešenje za manjak razumevanja: »Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putevima svojim imaj Ga na umu, i On će upravljati staze tvoje.«

Danas je dobar dan da prestanemo da se oslanjamo na nesiguran oslonac; dozvolimo Bogu da nas postavi na čvrst, siguran oslonac, na stenu koja se ne da pomeriti, na Gospoda samog.

14. februar 2015.

7. NEIZGOVORENE REČI

*»Usne pravednikove znaju što je milo, a bezbožnička su usta opačina.«
(Priče Solomonove 10,32)*

Da li znate neku osobu, koja uopšte ne vodi računa o tome šta govori ili na koji način izgovara te reči?

Postoje ljudi koji možda neće reći sve što im padne na pamet, ali se zapravo dive nekome drugom ko ishitreno govori, često ne vodeći računa, kakav uticaj njihove reči mogu da imaju na ljude koji su oko njih. Ponekad se dešava da emocije ne prate reči koje izgovara osoba koja govori užurbano. U drugim prilikama, osobe koje inače u drugačijim okolnostima ne bi izgovorile te reči, kada su im pokrenute emocije, izgovoriće reči za koje će kasnije žaliti. Oni koji su naviknuti »da kažu šta misle« mogu da pruže neko delimično objašnjenje i reći da su takvi kakvi su, ali Božja reč nam govori da vodimo računa o tome šta izgovaramo. Neki mogu da kažu da je to nepošteno ili obmanjujuće i da uzdržavanje da ne kažemo ono što mislimo nije dobro za nas kao ni za druge. Ali, pogledajmo, šta nam Božija reč kaže o tome.

Govoriti nepažljivo ono što nam je na umu, često može biti korišćeno kao oružje da povredimo druge svojim rečima. Oni koji ne obraćaju pažnju na svoj jezik zapravo pokazuju neku formu pobune protiv normi društva. Danas izgleda da se i muško i žensko takmiče jedno sa drugim da vide ko može više ružnih reči izgovoriti.

Ali šta je sa Božjom decom? Šta da radimo kada smo iskušani da pustimo svoje emocije, bes, povređenost, ljubomoru, da govore za nas? Da li svaka reč koja se formira u našem umu treba da bude izgovorena? Zar ne treba da vodimo računa o tome koje su reči prihvatljive? Ako nam dođe na um pitanje »prihvatljivo za koga«? Onda smo dužni da zastanemo i da se podsetimo da naše reči, misli, i dela treba da budu prihvatljivi za Boga. Da li ste brzi da izgovarate ono što vam je na umu? Setite se da »su bezbožnička usta opačina«. To znači mnogo više nego što je rečeno. Pogledajte na

razliku u rečenici između usana pravednikovih i bezbožnikovih. Pravednik govori mudro, ne dozvoljavajući da prenačljene reči pređu preko njegovih usana. Bezbožnik govori naglo i često dopušta da njegova usta izgovaraju kakve god da su reči na jeziku. Pravednik zna da svaka reč koja nastane u umu nije prihvatljiva, ali bezbožnik to ne zna. Nije ni čudo što nam Novi zavet kaže: »Reč vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.« (Kološanima 4:6)

Danas je dobar dan da dozvolimo Bogu da ojača naše usne da govore samo ono što je dobro: što uzdiže, oplemenjuje, pomaže, teši, hrabri i jača.

21. februar 2015.

8. BUDI OPREZAN PRED SILOM ZAVISTI

*»Srce tvoje neka ne zavidi grešnicima, nego budi u strahu
Gospodnjem vazda.«*

(Priče Solomunove 23,17)

Zavist je definisana kao želja da se tuđi kvalitet, posed, imetak zadobije. To je opasna stvar i nažalost, ona nas pritiska u mnogim vidovima našeg društva.

Reklame pokušavaju i uspeavaju da probude želju i zavist u nama, kada su novi proizvodi u pitanju, do te mere da odemo napolje da ih kupimo. Proizvođači odeće pokušavaju i uspeavaju da poželimo da budemo kao modeli koji nose njihovu odeću, tako da želimo da je kupimo. Muzičke i sportske zvezde žive raskošnim načinom života, koji nas čini ljubomornim, da i mi želimo da budemo kao i oni. Sve to vreme, ova zavist, ljubomora i želja čine da naši životi postanu jadni, a mi slepi za realnost da nijedna od ovih stvari koje želimo neće nam doneti trajnu radost.

Zanimljivo je da ovaj stih počinje sa Solomunovim uputstvima njegovom sinu šta da čini kada se susretne sa nekim drugim vladarom. Solomun u dobrom delu ove knjige priprema svog sina za život koji će voditi kao car. Zbog toga, ovaj stih dobija jednu

drugu dimenziju uz onu koja se posmatra očima jednog cara. Oči cara neće videti samo napredak pojedinaca, već i celog carstva i nacije.

Ono što treba da naučite kao najznačajniju stvar, bez obzira, da li ste car ili obična osoba je strah Gospodnji. Solomun je znao da je to istina, kada car ili obična osoba traži znanje, mudrost ili razumevanje od Boga, a svoj život upravlja na taj način da ugodu Bogu, onda će Bog izliti blagoslove i omogućiti ono što je najpotrebnije.

Naša grešna priroda voli da menja stvari. Ona nam kaže da gledamo i vidimo nova kola, bolji posao ili neku materijalnu dobit. Ova iskrivljena logika zatim kaže da su te stvari dobre i da Bog treba da nam ih da, a ako ne, onda treba da učinimo sve sa svoje strane da ih dobijemo, jer će nam te stvari doneti mir i radost i napredak. To je ono što zagorčava život mnogim ljudima.

Najznačajnija stvar u našem životu je da živimo u skladu sa otkrivenjem koje nam je dato, jer je Isus rekao da je Njegov cilj da nam da život i izobilje! (Jovan 10,10)

Sotonine laži u ovom svetu poručuju nam da bez obzira da li ćemo da zgrešimo, ako budemo živeli kao neko drugi i budemo imali to što on ima, to će nas onda učiniti srećnim i zadovoljnim. Prava istina je da nijedna stvar, greh ili raskoš života nas nikada neće zadovoljiti, zato što nikada nije mogao, a nikada neće ni moći. Zadovoljstvo u životu proizilazi iz srca, a Onaj koji može ispuniti i zadovoljiti srce je Isus Hristos.

Njegova ruka je i dalje nad nama, Njegov poziv i dalje važi, Njegova namera je i dalje ista: da nas blagoslovi i da nam život i izobilje. Apostol Pavle nas poziva da istražujemo šta je Bogu ugodno a Bog je uvek ispunjavao svoja obećanja. Neka nas ovo današnje bogoslužjenje učvrsti u saznanju šta je »dobra i ugodna i savršena volja Božija« (Rimljanima 12,2), a Bog »je kadar učiniti da je među« nama »izobilna svaka blagodan«. (2. Korinćanima 9,8)

28. februar 2015.

9. SIROMAŠTVO BEZAKONJA

»Strah Gospodnji dodaje dane, a bezbožnicima se godine prekraćuju. Čekanje pravednih radost je, a čekanje bezbožnih propada. Put je Gospodnji krjepost bezazlenome, a strah onima koji čine bezakonje.«

(Priče Solomonove 10,27-29)

Mnogi ljudi danas traže razne načine da se održe u životu, želeći da žive duže ili da budu zdraviji. Milijarde dolara troše se na različite dostupne metode koje obećavaju ljudima ono što oni traže. Postoje klubovi zdravlja, zdrava hrana, vitamini i dodaci ishrani, i razni drugi brzi preparati koji pokušavaju da učine dobro na tom putu obećanja dužeg i zdravijeg života. Dobro je da se ljudi brinu za svoje zdravlje, kao dobri pristavi u životu koji nam je Bog darovao. Ali Biblija nam ne obećava duži život zasnovan pre svega na fizičkim sredstvima. Data su nam razna Božja obećanja o dužini naših dana koja se zasnivaju na strahu Gospodnjem. Ali, ne samo to, rečeno nam je da bezakonje neće napredovati niti dugo trajati. Po našoj definiciji »napredovati« je pogrešno shvatanje koje se odnosi samo na bogatstvo, zdravlje, silu i uticaj. U iskušenju smo da poverujemo da bezakonje ima svoju nagradu. Često se vodimo mislima da bezakonici napreduju dok Božja pravedna deca pate u siromaštvu i progonstvu. Kada razmišljamo na takav način upadamo u zamku svetovnog načina razmišljanja.

Današnji stihovi nam govore o pravom stanju bezakonika: bezbožnicima se godine prekraćuju. Čekanje bezbožnih propada, i strah će biti onima koji čine bezakonje. Koraci koje bezbožnici pokušavaju da preduzmu za unapređenje svoje zle stvari, da bi produžili svoj život u bezakonju, neće uspeti. Božiji pravednici će opstati, i sve ono što bezbožni računaju kao bogatstvo će završiti u njihovom siromaštvu. Njihova očekivanja i nadanja će nestati – neće ispuniti puninu svojih zlih planova. Svo zlo koje je Adolf Hitler činio došlo je svome kraju. On nije ostvario sve bezakonje

koje je planirao – da vlada svetom i da genetski stvori ljudsku rasu koja će se uklopiti u njegove izopačene planove. Propast je jedino obećanje kraja dato onima koji rade u bezakonju. Božiji ljudi mogu da gledaju na privremeno bogatstvo, zdravlje i naizgled prosperitet bezakonika i da se čude, ali setimo se da zle na kraju čeka siromaštvo i smrt. Ono što čeka Božiji narod je bogatstvo pravednosti Isusa Hrista. Strah Gospodnji dodaje dane, čekanje pravednih radost je i put je Gospodnji krepost bezazlenome.

Danas je dobar dan da shvatimo da ono što izgleda kao bogatstvo bezakonika je zapravo siromaštvo. A ono što izgleda kao siromaštvo pravednika je zapravo bogatstvo u Hristu i jedino će trajati neograničeno.

7. mart 2015.

10. CENA DUŠE

*»Plod je pravednikov drvo životno i mudri obučava duše.«
(Priče 11,30)*

U tekstu poznatog nedeljnika, opisan je čovek koji je hteo da sazna »šta gubi« kao ateista. Nije bio svestan da pored ostalog »gubi« svoj večni život. Jedan otac plaćao je svom sinu, takođe ateisti, 100 dolara svake nedelje ako ode u crkvu. Kolika je bila cena za njegovo spasenje?

Koliko biste vi platili da vam se pruži prilika da predstavite Isusa Hrista nekom ateisti? Apostol Pavle utrošio je mnogo više u nastojanju da donese Jevanđelje ljudima koji nikada nisu čuli za Isusa Hrista. Mnogo je putovao raznim delovima tadašnjeg poznatog sveta. U svom je izveštaju opisao mnoge brodolome, utamničenja, bičevanje, kamenovanje, batinanje, iscrpljenost, glad, zimu i razne druge opasnosti (2. Korinćanima 11,23-28)

U protekle dve hiljade godina misionarskog delovanja, požrtvovani ljudi napuštali su svoju domovinu da bi ljudi u drugim zemljama čuli za Isusa Hrista. Uz progonstvo i razne opasnosti pronosili su spasonosnu vest o Isusu Hristu. Mnogi su

izgubili život, dok su drugi trpeli užasna progonstva. U mnogim delovima današnjeg sveta, javno govoriti o Isusu Hristu je opasno, uz rizik zatvora, mučenja, čak i smrti.

Kad razmotrimo Isusovu žrtvu koju je podneo za nas, svaka žrtva koju podnosimo da bismo drugima propovedali Radosnu vest vredna je svake cene, jer je čovek dragocen, dragoceniji od svega na svetu.

Zatražimo od Boga, danas, da u nama svakodnevno razgoreva ljubav prema izgubljenima i da nas nauči kako da im na najbolji način otkrijemo istinu o našem Spasitelju.

14. mart 2015.

11. SVAKODNEVNI ŽIVOT

*»Svi su dani nevoljniki zli; a ko je vesela srca, na gozbi je jednako.«
(Priče 15,15)*

Kada je starica Tamara proslavljala 104. rođendan, svoju dugovečnost pripisala je »smehu, Gospodu Bogu i nekim malim, sitnim stvarima«.

»Ne znam koliko će me dugo još Bog držati ovde na zemlji«, rekla je, »samo želim da Mu zahvalim za sve što mi je već do sada dao.«

Većina od nas neće doživeti toliku starost, ali od Tamare možemo da naučimo kako treba uživati u svakom danu koji nam je darovan.

Smeh: »Veselo srce veseli lice, a žalost u srcu obara duh.« (Priče 15,13) Istinska sreća počinje duboko u čovekovom biću, a vidi se na licu.

Gospod Bog: »Strah je Gospodnji nastava k mudrosti, i prijete slave ide smjernost.« (Priče 15,33)

Male, sitne stvari: »Bolje je jelo od zelja gdje je ljubav nego od vola ugojena gdje je mržnja.« (Priče 15,17) Podržavati ljubav u međuljudskim odnosima i uživati u osnovnim stvarima u životu mnogo je važnije nego bogatstvo i uspeh.

Nećemo svi doživjeti duboku starost, ali svi možemo dobro živjeti svakoga dana, sa smehom, s Gospodom Bogom i s onim sitnim, malim stvarima koje ispunjavaju život radošću i zadovoljstvom.

21. mart 2015.

12. PREDIVAN PAR

»Radost je čovjeku da čini milost, a bolji je siromah nego laža.«

(Priče Solomunove 19,22)

Pošten i ljubazan čovek čitav sat jurio je automobilom ulicama velegrada da bi pronašao ženu koja je ostavila torbicu sa deset hiljada evra na sedištu njegovog taksija. Na ruganje svojih kolega odgovorio je sledeće: »Ja sam hrišćanin, šta bi mi koristio odlazak u crkvu svake sedmice kada ne bih u život sprovodio ono što verujem i čujem u propovedi?«

U 2. Mojsijevoj 23. poglavlju istaknuta su načela poštenja i ljubaznosti koja je Bog dao Izrailjcima u zakonu. Morali su da budu tako poštteni da vrate zalutalu životinju njenom vlasniku, čak i ako je ta osoba bila njihov neprijatelj (stih 4). Morali su da budu ljubazni prema neprijatelju: »Ako vidiš gdje je nenavidniku tvojemu pao magarac pod teretom svojim, nemoj da ga ostaviš, nego mu pomoz. (stih 5) Morali su da se pobrinu da se pošteno postupa sa siromahom, pomoći mu kad ga nepravedno i nepošteno tretiraju (stihovi 6-9). Zemljoposednici su morali da puste da se svake sedme godine zemlja odmara i dopustiti siromasima da se s nje hrane te godine (stihovi 10. i 11).

Pošteni ljudi mogu biti okrutni. Ljubazni ljudi mogu biti nepošteni i ne mariti za pravednost. Ali kad povežete poštenje sa ljubaznošću, stvorite predivan par koji će proslaviti Boga i doneti velike blagoslove blišnjima.

Neka nam Bog pomogne da i današnji dan bude još jedan korak ka ostvarenju ovih Božjih ideala u svakome od nas.

28. mart 2015.

13. ISKUŠAN I ISPRAVAN

*»Najviše ljudi hvale se svojom dobrotom; ali ko će naći čovjeka istinita?«
(Priče 20,6)*

Često se razočaramo u ljude koji nisu ispunili ono što su obećali, i pokazali se nepouzdanima. Član porodice je obećao da će često pisati, ali nije ispunio obećanje. Pastor je obećao da će posetiti bolesne, ali nije ni prekoračio bolnički prag niti dom bolesnika. Prijatelj je rekao da će biti s nama tokom trenutaka žalosti, ali nije se čak ni telefonom javio. Drugi nam govore kako će se moliti Bogu za nas, ali brzo zaboravljaju naše potrebe. Neko nam je obećao da će obaviti važan posao, ali se više ne pojavljuje. Zato se pitamo: »Ko će naći čoveka istinita?«

Malo možemo da preduzmemo u pogledu onih koji se pokažu nevernima i nepouzdanima. Ali mnogo možemo doprineti sopstvenoj odanosti drugima. Kada nešto obećamo, moramo to i da izvršimo. Kada nekome kažemo da ćemo se moliti za njega, moramo to i ispuniti. Kada govorimo o svojoj ljubavi i odanosti prema bližnjemu, možemo i malim gestom da pokažemo da ozbiljno mislimo.

Apostol Pavle je rekao da je jedan od plodova Duha Svetoga vernost (videti: Galatima 5,22). Bog će u nama stvoriti čvrst i postojan duh ako ozbiljno uzmemo u obzir ono što smo rekli drugima da ćemo učiniti i to zaista obavimo na najbolji mogući način.

Molimo se danas Bogu da nas učini takvim osobama na koje se drugi mogu osloniti i računati kada se nađu u potrebi. Da budemo proverena i iskušana osoba, koja dokazuje da se na nju zaista može osloniti. Neka nas reč Božja obnovi na slavu Božju i blagoslov onima koji su u potrebi.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.
Za internu upotrebu